

Matthias Stein

**Matthias Stein/ J.U.D. ... Ad Exeqvias ... Annæ Reginæ Nativitate Sahmiæ, Abs
Viduo Moestissimo ... Domino Joachimo Henrico Sibrando. Jct. Et Moral. Prof.
Publ. Ord. ... Paratas Cives Academiæ omnes singulosq[ue] Hocce Programme
... invitat**

Rostochi[i]: Wepplingius, [1704]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770333206>

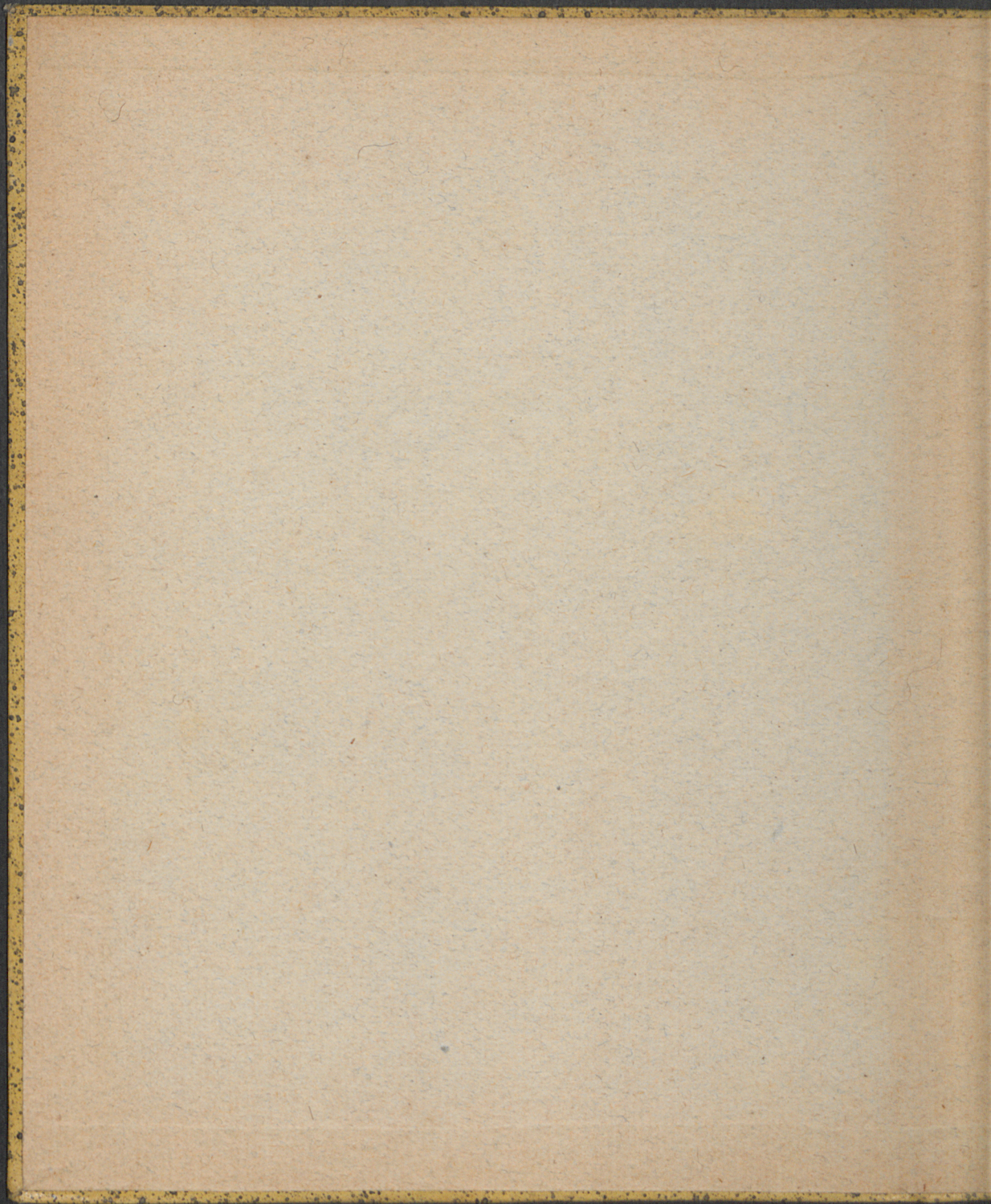
Druck Freier Zugang

Stein, M.,
in
A. Reg. Sahm,
uxor. J. H. Sibrand.

Rost. (1704.)

21.

MATTHIAS SESSN/

J. U. D. & COD. P. P. ORD.

ACADEMIÆ PATRIÆ

HODIE

RECTOR,

AD

EXEQVIAS

FOEMINÆ NOBILISSIMÆ OMNIBUSq; VIRTUTIBUS
MAXIMÈ CONSPICUÆ,

ANNÆ REGINÆ

Nativitate SAHMÆ,

ABS VIDUO MOESTISSIMO,

NOBILISS. AMPLISS. ac EXCELLENTISS.

DOMINO

IOACHIMO HENRICO

SIBRANDO.

101. ET MORAL. PROF. PUBL. ORD. CELEBERR.
PARATAS

Cives Academia omnes singulosq;

HOCCE PROGRAMMATE

STUDIOSISSIME ET PERAMANTER

INVITATOS VULT.

Rostochi, Typis JOH. WEPPLINGII, SER. PR. & Acad. Typogr.

Vanta in universum genus hu-
manum mortis sit efficacia, CI-
VES ACADEMICI! Vobis
exponere si sumere mihi vellē,
nilquidquam aliud conari haud
injuriā viderer, quam si soli
meridiano tempore calenti lu-
men, vel aquam Oceano affun-
dere ausus fuisset. Docet
ejus universalitatem Sacer Scri-

pturæ Codex, quando Rom. V. 12. *in omnes homines
mors pervasisse* dicitur: quamobrem & de viventibus
omnibus singulisque, *iplos scire se morituros esse*, sapi-
entissimus ille, non Judæorum solum, sed omnium
omninò Regum Eccles. IX. 5. scribere nullus dubitavit.
Adeo quisquis naturali modo abs hominibus progeni-
tus de privilegio exemptionis à morte gratulari sibi ne-
mo potest. Non quidem ignoro, legi Henochum
Eliamq; vivos in cœlum sublato, quibus & Virginem
Deiparam annumerari Pontificii volunt: ast, sicuti de
hac Scripturarum paginæ ubiq; tacent, nec istiusmodi
miracula fingere nobis licet, unde, quod in Ecclesiâ

Papi-

Papisticā celebrari sivevit, Festum Ascensionis Mariæ nil nisi merā superstitionem reputamus; ita, quantum ad istos, eorum in cœlū translatio planē peculiaris fuit & extraordinaria. Nec naturaliter futurum quisquam dicet, quando, quos extremus mundi dies vivos deprehendet, morituri non sunt. Nam hic quoque supra constitutum naturæ ordinem Deum esse acturum extra omne dubium positum omnino est. Et licet illi mortem non persentiant ipsam, teste tamen Apostolo, i. Cor. XV. 51. immutationem morti analogam subituri sunt, cetera non ab immortalitate penitus excepti, qui morituri certē essent, si ultimus hujus seculi dies imminensq; novissimum judicium mortem, alioquin subeundam, non anticiparent. Horum igitur exempla universalitatem mortis ne utiquam inficiantur. Sed non sola divina revelatio eandem testatur, verum & Gentiles quicunq; eadem cum omnibus mortalibus lege constricti, ipsam facillimē credidere. Vix reor opus esse, eorum ut adducantur testimonia. Quod si vero aliqua desiderentur, evolvamus Senecam Epist. XCIX. scribentem: *Omnes eadem conditio devinxit; cui nasci contingit, mori restat. Intervallis distingvimur, exitu æquamur. Hoc quod inter primum diem & ultimum facit, varium, & incertum est. Si molestias æstimas, etiam puero longum: si velocitatem, etiam seni angustum. Nil non lubricum & fallax, & omni tempestate mobilis. Jactantur cuncta, & in contrarium transeunt, jubente fortuna: & in tantā volatatione rerum humanarum, nil cuiquam, nisi mors, certum.* Et non minus verē quisquis fuerit Auctor Consolationis ad Liviam Augustam de morte Drusi Neronis, filii ejus, quam Ovidio dubiē adscribunt, v. 357. *qv.*

*Fate, cecimur, manent omnes, omnes expectat avarus
Portitor: & turba vix satis, una ratis*

A 2.

Vendi-

Tendimus huc omnes: metam properamus ad unam.

Omnes sub leges mors vocat atra suas.

Verum enim vero, numne actum hactenus egisse forte videbor, dum mortis universalitatem adstruxi? quā obnoxios teneri omnes, experientia testis locupletissima testatur. Ita est! quotidianis id edocemur exemplis, nunc Regum Principumve, nunc agrestium infimæq; fortis hominum; nunc virorum, nunc foeminarum; nunc senum, nunc juvenum, nunc tenellorum infantum; nunc divitum, nunc pauperum promiscuè efferri funera cernentes, sine dignitatis, sexus, ætatis, aliarumve conditionum discrimine ullo servato. Hinc itaq; eò magis mirari subit, tam impudentis ferreæq; frontis surrexisse homunciones, qui, contra divinam hanc veritatem, Gentilium testimoniis comprobata, quotidianâ experientiâ confirmatam, naturaliter fieri posse, ut homo immortalitate donaretur, asserere non erubuerunt. Refert Celeb. Tobias Pfannerus, quē Politicum ne dixerō majorem, an Philosophum, hæreo, in Theol. Gentil. Puriōr. Cap. XVII. §. 1. ex Galeno Levi-
noq; Molkenio, Philosophorum quendam fuisse, qui Librum de immortalitate comparandâ compilaverit. Sed & Theophrastum Paracelsum ab Hohenheim/alias Bombastum dictum, Medicum per fanatica, quæ sparsit, dogmata satis famosum, eò abiisse vesaniæ legere memini, quod, vitam reddi immortalē per cēta medicamenta posse, statuerit. Fides ei habenda quadantenus foret, si propriâ in personâ facto experimento, ad nostra saltem tempora usq; inter viventes seipsum conservasset. An vero Philosophum (quo titulo abs asseclis suis honoratus legitur) ter maximum ac utriusq; luminis naturæ & gratiæ Doctorem fidelissimum divinæ ordinationi quidquam asserere aut

aut conari aduersum decebat? Ita nimirum Deus voluit, ut omnes debitum naturæ solverent post perpatratum peccatum, quod primis humani generis parentibus in iisdemq; omnibus ipsorum posteris, si fructu arboris vetitæ illi viderentur, coëminatus, Gen. II. 17. & executioni dedit, Gen. III. 19. Idcirco mors *si pendium peccati* Paulo dicitur, Rom. VI. 23. *omnesq; ad homines mors pertransiit, quoniam omnes peccarunt*, ut iterum divinus ille scriptor loquitur, Rom. V. 12. Ea igitur, quæ perſuadere nobis Theophrastus voluit, ne cogitare quidem, salvâ verbi Divini auctoritate, homini Christiano licet. Fortè præ Paracelsoplus excusationis mereri Chinenſes videri possunt, quos Trigautius Jesuita Cap. IX. de Expedit. Christianor. apud Sinenſes refert in eâ esse perſuasione, quod huic necessitati naturæ idoneis possit remediis resisti; eamq; opinionem ait Regni præsertim Pekinenſis Procerum termē omnium animos ita occupasse, ut ei eradicandæ nulla esse argumenta videantur, quanquam ipsimet illi, neminem huc usq; inter se ab hoc universi lege exceptū deprehendi potuisse, confiteri habeant. Quæ igitur vesania, quod, Qvæso! delirium est, id credere & expectare velle, quod nullo unquam exemplo probari, nullâ ratione evinci, nullo modo juxta naturæ cursum dari potest? Neutiquam nego & accelerari & repelli quodammodo mortem naturaliter posse. Non enim eandem absolute & inmutabiliter, absq; omni causarum aut circumſtantiarum extra Deum respectu, decretam statuere audeo, tot eorum, quorum vel abbreviatus vel prolongatus legitur, vitæ terminus, occurrentibus in Scripturâ Sacrà exemplis: Ideò &, quæ conservatrix vitæ est, Medicinam ceu singulare supremi Numinis donum agnoscimus atq; celebramus. Ideo prudentissimus ille

ille Moraliū Doctor Siracides Cap: XXXIIX. 1. 2. hoc
 dedit monitum: *Honora Medicum propter necessitatem: etenim
 eum creabit Altissimus. A Deo est enim omnis medela.* Et
 iterum v. 11. 13. *Da locum Medico: etenim illum Deus creabit:
 & non discedat à Te, quia opera eius sunt necessaria.* Est enim
 tempus, quando in manus illorum incurras. Attamen non
 tantum efficaciz tribuere Medicinæ ausim, quæ prorsus
 immortales efficere mortales natos valeat. Valet potius,
 imò ad finem usq; mundi valebit, quod in proverbio Ma-
 jores nostri dicere jam soliti fuere: *Contra vim mortis non
 est medicamen in botris.* Utinam, non iterum ego ve-
 ritatis hujus disterii testis esse deberem! Nondum
 lapsum Vestrâ G. H. memoriâ est, ante hæc tres
 vix dum elapsas hebdomades indictum à me bea-
 tæ in DEO FECTIÆ funus esse: ast rursus nunc
 de morte commentari, & ad tumultum honora-
 tissimæ cujusdam in optimo ætatis suæ flore ex-
 tinctæ foeminæ, Vos convocare rogatus sum. Scilicet,
 septimæ præsentis Mensis Novembris dies Inclytæ SI-
 BRANDIANÆ Domui funestâ exstitit, maritum pa-
 re mellitissimæ, puerulos vix dum natos matre dulcissimâ
 orbatos reddens. Est enim eâ, quâ ex conspectu homi-
 num morte decessit Nobilissima Honestissimaque AN-
 NA REGINA nativitate SAHMIA, virtutibus fe-
 xus seqvioris, si quæ alia, ornatissima foemina, Conjux
 quondam svavissima, nunc, eheu! & gderatissima Viri
 Prænobilissimi, Amplissimi & Excellentissimi, DN. JO-
 HANNIS HENRICI SIBRANDI, J. U. D. & in Aca-
 demiâ nostra Moraliū Prof. Publ. Ordin: Celeberrimi,
 Amici & Collegæ nostri æstumatissimi. Merita sanè ea
 est, cujus originem vitamque laudibus dignam, prout
 consuetudo hujus loci fert, referamus, quò, quod imiten-
 tur

tur, exemplum alia habeant. Ut autem ejus ab origine originem relationis nostræ ducamus; edita in hanc mundum pie defuncta NOSTRA est Anno 1671. die 13. Aprilis inter horam septimam & octavam vespertinam, in celeberrimâ Musarum sede Regiomonto Borussorum. *Genitorem* agnovit Virum Nobilissimum, DN. BENE-
DICTUM SAHMIUM, Serenissimi & Potentissimi Regis Borussiæ ac Electoris Brandenburgici rerum venaricarum Secretarium ad Superos ante Filiam translatum. *Matrem* venerata summo filialis observantiæ cultu est Nobilissimam & sui sexus virtutibus maximè conspicuam Matronam, ANNAM SYBILLAM ex Nobili & celebri Gente der von Blanckensfelden oriundam; cui ob excessum Filia charissimæ Summum Numen singulari solatio fit! quæ rariori exemplo tribus ejusdem muneris maritis nupta: Nimirum Primo, GOTHOFREDO HALBACHIO von der Pforten/ qui originem suam repetit ex Generosâ prosapiâ der Halbachen von der Pforten; Secundo, laudato jam BENEDICTO SAHMIO; Tertio, SYLVESTRO SYBRANDO, quem moestissimus Viduus noster Patrum suum atque Socerum, Parentis loco diligit & veneratur. Reliquos BEATÆ NOSTRÆ Majores quod attinet, *Avus Paternus* ei fuit Vir Spectatissimus Integerrimusque, DN ABRAHAMUS SAHMIUS, Civis Primarius & celebris Mercator apud Regiomontanos. *Avia Paterna* ei contigit Honestissima fœmina, REGINA SAHMIA, quæ per Divinam gratiam adhuc in vivis, Matrona octogenaria major, cui & in tristi dolore, quem ex inopinato dilectissimæ Neptis suæ obitu perferent, cœlestia solamina apprecamur. *Avus Maternus* B. SYBRANDIÆ nostræ extitit Vir Nobilissimus & Amplissimus, DN. GOTHOFREDUS BLANCKEN-

CKENFELDIUS, Serenissimi & Potentissimi Regis Bo-
 russiae ac Electoris Brandenburgensis Tabellionum Prae-
 sectus meritissimus. Ejus uxor **NOSTRÆ**q; adeo *Avia*
Materna fuit Nobilissima & suo in sexu praelustris foemi-
 na, **ANNA**, Viri Nobilissimi & Amplissimi nominis,
DN. CHRISTOPHORI Wintere von Sternfeld filia.
 Hisce Parentibus Avisqve, & nominis & virtutum & me-
 ritorum celebritate, fulgidissimis, pie functa **ANNA RE-**
GINA nostra natales suos post **DEUM** debuit. Parum vero
 prodest ex Parentib⁹ nasci, nisi, coelestis gratiae radius divi-
 niora semina ingerat. Id igitur dum advertere pii Paren-
 tes, recens natam suam per lavacrum regenerationis re-
 nasci curarunt, ut sponsa Christi fidelis vivumq; Ecclesiae
 ejus membrum existeret. Et ut a tenellae inde aetatis an-
 nis in timore **DEI** educaretur, omnem industriam, omnem
 vigilantiam, omnem laborem adhibuerunt. Laudanda in-
 primis virtuosissimae Genetricis cura venit, quae veras
 inter fictasqve foemineum sexum exornantes virtutes di-
 scernere optimè edocta, nilquidquam intermisit eorum,
 quae Filiam suam **DEO**, sanctis Angelis, bonisqve omni-
 bus gratam reddere posse videbantur. Non enim cutem
 falso illinire medicamine, non genas purpurisso oculos-
 ve cerussa pingere, non amatorios & ad inficiendum
 aptos libros legere eam edocuit. Omnis eò collimabat
 provida ejus cura, ut Nata sua **DEUM** & Salvatorem su-
 um rectè agnoscere, agnitum amare, amato adherere,
 atqve inservire ex totis animi viribus maturè disceret.
 Neqve frustra se impendisse curam optimae matri non-
 pejor Filia unquam querendi occasionem dedit. Lau-
 datissima quippe in verâ pietate fundamenta jecit, cujus
 rei illustria sanè in ultimi morbi agone specimina dedit.
 Sed nec ceteras, quae in mulieribus requiri solent virtu-
 tes

tes neglexit, quin & laboribus artibusve sexui suo convenientibus adsveta fuit & in iis probe exercitata. Quod quanto ipsi emolumento fuerit, posteaquam propria præesse domui ipsi contigerat, gratissimo nunquam non erga charissimam Matrem animo agnovit. Neque tamen Matri solum se id debere confessa subinde est, verum & Vitrico suo, supra jamjam laudato eapropter non minus gratias tribuit multas maximasque. Quem Vitricum nomine quidem, re autem ipsa Patrem sese benevolum beneficumque erga ipsam exhibentem tenerrimo semper amore & plusquam filiali observantia ac veneratione prosecuta est. Haud jam aliter fieri potuit, quam ut *Beata nostra* virtutum quotidie majora caperet incrementa, cui nec secularia animæ corporisque dona almarum mater Natura denegaverat. Et hæc, ut cognita ea satis superque habebat atque perspecta, tuere, quæ supradicti Excellentissimi nunc DN. Vidui animum allexerunt, ut eandem matrimonio sibi jungi optaret, ratus, tum optimè omnium sibi consuli, si à Patrono, filii instar sedigente, sedulo educatam domum duceret, quæ spes ipsum minime fefellit aut frustrata est. Ambiiit igitur eam, & ex coelesti Divinæ providentiæ lege ea ipsi cessit. Consummatum dehinc per benedictionem sacerdotalem est hocce conjugium Anno proxime præterlapsi Seculi ultimo, post restauratam per Salvatorem salutem *millesimo septingentesimo*, Mensis Julii *vicesimâ sextâ* die. Concors istud matrimonium, nec prole vacuum ad hoc usque tempus suavissimè stetit. Conspexerunt enim in hoc statu Conjuges ac dilexerunt duos filiolos: JOHANNEM SYLVESTRUM & JOHANNEM HENRICUM, qui in ætate tenerâ, imò tenerrimâ constituti necdum quantum curæ, quantum sollicitudinis amiserint, cum Mater sibi decesserit, persentiscunt.

Ex quibus cum de vitâ *Beata Nostra* inter mortales ductâ, quantum nobis sufficit, constare potest, restatut & discessum ejus ex hac mortalitate in immortalitatem adspiciamus. Causa ejus gravissimus, quo cum *Nostra* conflictandum, morbus erat, cujus causas incrementaq; Prænobilitiss. Experientiss. atq; Ampliss. DN. GEORGIUS DETHARDINGIUS, Med. D. ejusdemq; & Mathem. Super. P. P. Ord. Celebrerrimus, Collega & Affinis noster conjunctissimus, cujus consiliis & operâ, maximam post DEUM in eum fiduciam ponente DN. Viduo, utpote cujus dilectissimi sibi Cognati & felicitatem & sollicitam curam in suis suorumqve morbis curandis sapius expertus jam ante fuit, & nunc etiam deprædicat, usq; piè defuncta *Nostra* est, retulit. Referre eadem & nobis placet, iisdem planè ejus verbis rententis. Ita verò ille: Morbus, quo *Coarissima* D. SIBRANDO & fidelissima Conjux pronuper eheu! defuncta est, jam in ultimo puerperio radices fecit, illo sanguine, qui excludi ritè scepit, non nisi tardissimo gressu abeunte, imò stimulo cogendo. Quamvis enim melius exin sese habere visa illa fuerit, statim tamen ac finitis puerperij diebus rerum domesticarum curas & onera in se suscepit, & hac illuc ambulando sanguini, ut citius per venas iret, imposuit, hic lentorem iterum prode & spiritum liberiores intercipiendo fieri cepit gravior. Accessit, quod vias sperneret, sibi olim per Lunæ vices admodum familiares, exitum potius moliretur in in ipsis pulmonibus. Ad has ergo anomalias corrigendas manus medica fuit adnota, eò tendens, ut justo sanguini fluore reddito, via paterent ordinariæ & salutaræ, allata sunt ex fonte tum Chirurgico tum Pharmaceutico omnia, quæ illuc facere potuere, nec tandem non scopus, quo illa collimavit, obtentus est, eriburo Lunari decerner soluto, atq; impressa jamdum organis respirationis labes elui haud potuit; sed difficiliore indies magis magisque intercepto Spiritu, hæc Elegantissima & longiori vitâ dignissima Egrotâ efflavit placidissimè animam. Hactenus Excellentissimi Medici verba, testantia, non esse in Medico semper releverut ut æger. *Nostra* autem, uti pietatem, ceu jamjam laudatum supra est, veram sinceramqve eidem instillaverat pientissima Mater; ita sensum morbi atqve doloris mortis omnia finientis nuncium agnovit, omnem impendens operam, omnes eò dirigens cogitationes meditationesve, ut

DEO

DEO unice placere possit, & cum Salvatore suo, sanctis Angelis
 omnibusque beatis animabus conjungi. In hisce tamen nihil pror-
 sus sibi, nihil propriis suis meritis aut pietati propriae tribuebat
 omni spe fiduciâq; in gratiam & misericordiam DEI ut & dulcissimi
 Jesu sui meritum posita, ejus in doloribus solatium, in vulneribus
 salutem, in morte vitam quærens. Etenim edocta optimè erat
 diligentissima Scripturarum sacrarum scrutatrix, nihil in negotio
 salutis merita nostra valere, sed id omne unico Salvatoris nostri
 merito adscribendum esse. *Justificamur namq; gratis per illius (DEI)*
gratiam per redemptionem, quæ est in Christo Jesu quem proposuit Deus
propitiationem per fidem, interveniente ipsius sanguine ad ostensionem
justitiæ suæ, propter remissionem prætorum peccatorum; Paulo
 scribente, Rom. III. 24. 25. Atque in verâ eâ vivâque in Christum
 fide ad ultimum usq; vitæ suæ halitum constans perstilit permansitq;
 quam nec diaboli insidiæ, nec mundi illecebræ, nec carnis in-
 citamenta eripere ei valuerunt. Non in ore solum, sed ipsis ipsius
 cordis interioribus gerebat omniq; meditabatur tempore illud
 Apocal. II. 10: *Ego fidelis usq; ad mortem & dabo tibi coronam*
vite. Eâ spe nixæ omnia eò tendebant vota, ut quam citissimè, pro
 voluntate divinâ, cui se totam subjecerat, ex hac miseriæ valle ad
 cœlestium & nunquam terminandorum gaudiorum palatium trans-
 veheretur. Desiderii tandem sui compos facta, cum ante octiduum
 hocce anima ejus ex corporis sui, quod hæcenus in habitaverit,
 ergastulo educeretur, postquam inter mortales versata fuerat
 XXX Annos. VI. Menses, III. Septimanas, & III. dies. Sicigitur
 defuncta ANNA REGINA SIBRANDIA in beatorum allec-
 tæ collegium est, Spiritum reddens cœlo, unde tantum pignus ei e-
 rat commissum; corpus relinquens communi omnium nostrum ma-
 tri, ubi resurrectionem cumque animâ redunionem expectabit,
 donec ad vivos mortuosque judicandos appariturus est, cui
 DEUS omne tradidit judicium, iudex ille supremus, unicuique homi-
 num jura factorum daturus. Equidem brevis hæc nobis videtur
 vita & longiori digna BEATA NOSTRA judicabitur. Sed cogi-
 tantes quam variis in hoc sublunari mundo malis obnoxii homines
 vivamus, satis longam superque eam fuisse duceimus. Pensite-
 mus modo, quod ipse Spiritus Dei de citâ sibi placentium morte
 judicium

iudicium tulit per Prophetam suum Esaïam Cap. LVII. 1. 2. *A facie enim malitia collectus est justus: veniat pax, requiescat in cubili suo, qui ambulavit in directione sua.* Veruntamen ea est humani affectus imbecillitas, ut non æquo semper animo nostrorum à nobis discessum perferamus. Non ergo mirum, quod, SIBRANDIANAM quando adspicimus inclytam domum, omnia in eadem trititiâ, gemitibus, lachrymis, planctibus repleta hodie cernimus. Maritus enim Conjugem desideratissimam, filii infantuli Matrem dulcissimam, Parentes Filiam exoptatissimam, reliqui live consanguinitatis live affinitatis vinculo juncti Amicam ivatissimam desident. Et quicumque verarum in sexu muliebri virtutum ætiores existunt, aut Fulgidissimæ Familiæ SIBRANDIANÆ de Roseto nostro & cumprimis florente in eadem Universitate longè meritisimæ benè cupiunt, non contristari non possunt. Horum numero & ego accedo, non immemor vivens DN. Vidui B. Parentis, quo Præceptore usus olim sum, in me meritorum; nec beneficiorum, quæ cum quondam in Academiâ Regiomontanâ literis operam navabam, abs *Beatæ Nostræ* Parentibus in me multa profecta sunt. Doleo sanè me nunc triste hoc officiorum genus ipsis præstare teneri, qui, si DEO visum ita fuisset, in quacunque aliâ latiori causâ summâ cum animi voluptate quidquid sperari à me & proficisci potest ipsis exhibuissem. Sed fati ita hac vice jubentibus, quod invitus alias fecissem, expedire debui. Sit modo Deus, unicus ille verus solaminum fons, afflictis solatio. Soletur ille Viduum moestissimum, confirmet eum in fiducia illa, divinam voluntatem semper salutarem esse, semper optimam. Faxit, tenerrima B. N. germina in splendida propaginis spem, gaudium, honorem, sine vitæ sortisque dispendio, adolescant. Velit omnes, quos propius acerbis hicce attingit casus, in voluntate suâ placidè acquiescant, pensitantes præstare SIBRANDIAM nostram, quorsum nos omnes eam sequi oportet. Ne autem, CIVES OPTIMI! quantum in nobis est, quidquam intermittamus, quod solatii aliquid afferre moestis posse videtur, agite, Quæso! & exequias hodiernas frequentes irote! Sic enim homines Vos esse declarantes officia humanitatis homini præstabitis. P. P. Sub Sigillo Rectoratus
 d. 14. Novembr. Anno 1704.

Conventus erit in Æde Jacobæa horâ Ima, Pomerid.

de familia Sandfagen, vid. supra Progr. sub num. 24. et sequens hic sub num. 83.

CKENFELDIUS, Serenissimi & Potenti
 russiæ ac Electoris Brandenburgensis Ta
 sectus meritissimus. Ejus uxor NOSTRA
Materna fuit Nobilissima & suo in sexu p
 na, ANNA, Viri Nobilissimi & Amp
 DN. CHRISTOPHORI Wintere bon
 Hisce Parentibus Avisque, & nominis &
 ritorum celebritate fulgidissimis, pie fund
 GINA nostra natales suos post DEum deb
 prodest ex Parentib⁹ nasci, nisi, cœlestis gra
 niora femina ingerat. Id igitur dum adve
 tes, recens natam suam per lavacrum re
 nasci curarunt, ut sponsa Christi fidelis vi
 ejus membrum existeret. Et ut â tenellâ
 nis in timore DEI educaretur, omnem indu
 vigilantiam, omnem laborem adhibuerunt
 primis virtuosissimæ Genetricis cura ver
 inter fictasqve scemineum sexum exorna
 scernere optimè edocta, nilquidquam int
 quæ Filiam suam DEO, sanctis Angelis, b
 bus gratam reddere posse videbantur. N
 falso illinire medicamine, non genas pur
 ve cerusâ pingere, non amatorios & a
 aptos libros legere eam edocuit. Omnis
 provida ejus cura, ut Nata sua DEum &
 um rectè agnoscere, agnitum samare, am
 atqve inservire ex totis animi viribus n
 Neque frustra se impendisse curam optin
 pejor Filia unquam querendi occasionem
 datissima quippe in verâ pietate fundame
 rei illustra sanè in ultimi morbi agone sp
 Sed nec ceteras, quæ in mulieribus requi

tes neglexit, quin & laboribus artibusve sexui suo con-
 venientibus adsveta fuit & iniis probe exercitata. Qvod
 quanto ipsi emolumento fuerit, posteaquam propria
 præesse domui ipsi contigerat, gratissimo nunquam non
 erga charissimam Matrem animo agnovit. Neque ta-
 men Matri solùm se id debere confessâ subinde est, verum
 & Vitrico suo, supra jamjam laudato eapropter non mi-
 nus gratias tribuit multas maximasque. Qvem Vitri-
 cum nomine quidem, re autem ipsa Patrem sese benevo-
 lum beneficumque ipsam exhibentem tenerrimo
 semper amore & filiali observantia ac venera-
 tione prosecutus, iam aliter fieri potuit, quam
 ut Beata die majora caperet incre-
 menta corporisque dona alma. Et hæc, ut cognita
 facta, fuere, quæ su-
 adui animum allexe-
 ret, ratus, tum
 filii instar se
 et, quæ spes i-
 ambiit igitur eam,
 ceæ ipsi cessit. Con-
 tionem sacerdotalem est
 xime præterlapsi Seculi ulti-
 Salvatore salutem *millesimo se-*
ptimo Julii vicesimâ sextâ die. Concors
 istud, nec prole vacuum ad hoc usque tem-
 pus fuisse stetit. Conspexerunt enim in hoc statu
 Conjuges ac dilexerunt duos filiolos: JOHANNEM
 SYLVESTRUM & JOHANNEM HEN-
 RICUM, qui in ætate tenerâ, imò tenerrimâ con-
 stituti necdum quantum curæ, quantum sollicitudinis
 amiserint, cum Mater sibi decesserit, persentiscunt.